A°. 1838. SURINAAMSCHE COURANT. N°. 18.

DONDERDAG, DEN 1sten MAART.

PARAMARIBO.

PRO JUSTITIA.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van de acte tweede default, met admissie tot eene derde daging, verleend door Heeren Commissarissen ter Criminele Rolle van het Geregtshof der kolonie *Suriname*, de dato 23 Februarij 1838, aan het Publiek Ministerie dezer Kolonie;

Impetrant van Edictale Citatie en Eischer ter eenre;

op ende jegens:

SUSANNA ELISABETH NAHAR, beklaagde ter andere zijde.

Zoo wordt door mij Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, voor de derde maal bij *Edicte ad valvas curiæ*, gedagvaard:

De Persoon van SUSANNA ELISABETH NAHAR, om ter zake der misdaad waarvan zij beschuldigd wordt, zich ter Criminele Rolle van gemeld Geregtshof te sisteren, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 16den Maart 1838, des voormiddags ten *negen* uren, ten einde op de vereischte vraagpoincten te worden gehoord; — met inthimatie, dat bij faute van dien, tegen dezelve zullen verzocht worden, zoodanige profijten, als naar regten zullen bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 27 Februarij 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertentien.

(1234) Alzoo JOOST ZAAL in qualiteit als gemagtigde van BASTIAAN VAN STAVEREN en deszelfs Huisvrouw CORNELIA MANA BRILLENBURG, zich aan het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels heeft geadresseerd, om den aan dit Departement gedevolveerden Boedel van hunnen Zoon FRANÇOIS VAN STAVEREN, als bij Testament benoemde Erfgenamen over te nemen; zoo worden belanghebbenden verwittigd dat na verloop van *zes* weken, door het Collegie voornoemd zal worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo, den 26 Februarij 1838.

De Secretaris,
H E L B.

(10703) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen, voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de CURATOR bij publieke *inschrijving* verkoopen:

4 Balen Heel WITTE BAST — en
1 dito GEBROKEN KOFFIJ,

van de Plantaadje *Tyrol;* aankomende den Boedel M. E. ROTHE Wed. JOHN EVANS.

Zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot Zaturdag den 3den Maart, des voormiddags ten 9 uren.

De Kooper zal voor elke ledige Baal *f* 1-00 moeten betalen.

Paramaribo, den 28 Februarij 1838.

De Secretaris,
H E L B.

(9718) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 2den Maart 1838, des voormiddags ten *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Een *twaalfde* aandeel in de Plantaadje ***DE EENDRAGT***, gelegen ter wederzijde aan de rivier *Perica*, regts in het opvaren tusschen de Plantaadjen *la Solitude* en *Meulwijk*, en links in het opvaren tusschen de Plantaadjen *Onvergenoegd* en *Brouwershaven*; aankomende ABRAHAM DANTFORTH LEMMERS.

Liggende de Inventaris van verkoop, ten Kantore van den ondergeteekenden ter *visie*.

Paramaribo, den 24 Februarij 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(10698) Alle degenen, welke eenige deugdelijke vorderingen ten laste nu wijlen den Heer HENDRICUS REYNIER VAN NIEHOFF hebben, gelieven daarvan zoo spoedig mogelijk opgave te doen, en die verschuldigd zijn, betaling te præsteren aan den ondergeteekende.

Paramaribo, den 26 Februarij 1838.

JOHs. HELB.

(10124) Op den 15den Maart e. k., 's namiddags de klokke 4 uur, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op Vendu worden verkocht:

De PLANTAGIE ***FRIDERICISGIFT***, in *Saramacca*, met deszelfs BEPOTINGEN, BEPLANTINGEN en GEBOUWEN, ingevolge daarvan geformeerde Inventaris.

Voorts een *Zes-Riems* TENT-CORJAAL, eene LASTDRAGER en eenige losse GOEDEREN van gemelde Plantagie afkomstig.

Alsmede: VIER EN ZESTIG koppen *SLAVEN*, aankomende Mevrouw de Weduwe W. W. B. RAVEN geb. BEELDSNIJDER, op voormelde Plantagie gewerkt hebbende.

Zullende de Koop-conditien en de inventaris der Plantagie, *acht* dagen vóór den verkoopdag, ten Kantore van den Vendumeester ter *visie* liggen.

Paramaribo, den 28 Februarij 1838.

H. A. BUHK qq.
A. ADOLF GEHRELS qq.

(10686) Op aanstaande Maandag den 5den Maart, zal door den Vendumeester A. SALOMONS, worden verkocht:

De Slavin ADRIANA en hare Kinderen WILLEM en BEBÉ; aankomende

F. A. RUCKER.

(9886) De verkoop van het *HUIS en ERF*, aankomende den WelEdel Gestrengen Heer Mr. H. R. HAIJUNGA, op den 26sten Februarij ll., geen voortgang gehad hebbende, zal alnu plaats hebben op Dingsdag den 6den dezer, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

(10687) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN*, om 9 ure verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE- en KOFIE PLANKEN, van de Houtgronden *Hanover* en *Osembo*.

Alsmede LIJN OLIE en WITLOOD.

(10710) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op Woensdag den 7den Maart e. k., ten zijnen huize verkoopen:

De Slavinnen PRINCES en COBA, zijnde de laatste eene bekwame *Veldmeid;* aankomende den Heer J. VAN LIER.

(9885) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op den 13den en 14den dezer, den 2den, 23sten en 24sten April e. k., ten Gouvernements-Huize, verkoopen:

BOEKEN, Welonderhoudene *MAHONIE-* en andere *GLAD HOUTEN MEUBELEN, ZILVER, PLATED, KRISTAL, PORCELEIJN* en *GLASWERK;* alsmede *PAARDEN, RIJTUIGEN* en *TUIGEN, &c., &c.*

GEBROEDERS CORDUA

hebben ontvangen per de laatst gearriveerde Schepen:

Ham; Paterstuk; Rookvleesch; Ossentongen; Rook- en Pekelspek; Zoutvleesch; Worst; Saucijsjes; Rolpens; Boter; Kaas; *dilicieuse* HARING en ANCHOVISCH; beste Zeeuwsche Aardappelen; groene Erwten en vaten; Patent Olie in dubbelde pullen; Rhijn en Roode Wijn in kisten; Champagne; Cyder; Cherry Brandy; extra beste Maderawijn; LONDON POORTER en ALE; Roode Wijn en Bier in oxhoofden; diverse soorten Thee en Kruidenierswaren; Witlood en gekookte Lijn Olie en vele andere GOEDEREN meer. (10087)

Paramaribo, den 23 Februarij 1838.

NIEUWSTIJDINGEN.

(*Vervolg en Slot* van het verhaal van den Luitenant Kolonel *de Stuers*, van de geledene Schipbreuk, op de Lucipara's, met het Stoomschip *WILLEM I*, Kommandant Luitenant (honorair) *Lammleth.)*

Wij ontvingen den luitenant *Vieweg*, eersten officier aan boord van gemelde oorlogs-brik, met eene onbeschrijfelijke vreugde. Mijne vrouw drukte hem de hand, doch te zeer ontroerd was zij niet in staat een woord te spreken; mijne kinderen deden hem eene menigte vragen. De luitenant *Vieweg* overhandigde mij een brief van den ambtenaar, die te Amboina het gezag voerde.

Ik vernam dat de stuurman *Kash* in den tijd van 5 dagen en 5 nachten het traject naar Amboina had afgelegd, en het geluk had gehad binnen de baai te komen, zonder te weten waar hij was.

Men kon niet begrijpen, hoe het hem had kunnen gelukken, dien togt met zulk eene schier ongeloofelijke uitkomst te volbrengen.

De brief van den adsistent resident *Köhler* onderrigtte mij, hoe zich alles ter onzer redding zoo voorspoedig had toegedragen. Onmiddellijk nadat onze ramp bekend was, spoedde zich de luitenant *Muller*, kommandant van den Nautilus om zijn afgetuigd vaartuig weder in orde te brengen; dit geschiedde in den nacht onder eenen hevigen stortregen; dan niets ontmoedigde dezen wakkeren zeeman, om, door zijne officieren en zijne gewillige equipagie ondersteund, deze zaak te volbrengen. Des morgens van den eersten Julij ging hij onder zeil, doch werd den 2den buiten de baai van zulk eenen hevigen storm beloopen, dat hij voorzigtigheidshalve binnen de baai terug keerde, want zijn tuig was te oud en niet genoeg aangezet om iets van belang te kunnen wagen. Den 3den weder onder zeil gegaan zijnde, gelukte het hem, zoo als wij gezien hebben, ons den 7den van zijn nabijzijn te doen blijken.

De zee was te hoog, de branding te woest, om den 8sten te kunnen inschepen: ik verzocht den luitenant *Vieweg* aan den kommandant te zeggen, dat zoo het den volgenden morgen naar zijn begrip goed weder was, om ons te redden, een kanonschot het signaal zoude zijn, en dat ik zorgen zou dat de inscheping met orde zoude plaats hebben.

Ik verzamelde al de schipbreukelingen, deelde hun mede, dat wij den volgenden morgen mogelijk zouden gered worden, dat bij het inschepen de meeste orde moest heerschen, daar anders vele ongelukken te wachten waren.

Ik had honderd en in de veertig nummers van papier vervaardigd, en liet ieder trekken, tevens aan allen te kennen gevende, dat elk een volgens zijn nummer zou opkomen, en dus de laagste nummers het eerst aan de beurt waren, dat het aan ieder persoon, man of vrouw, geoorloofd was, om een pakje goed, ter grootte van een randsel, mede te nemen, zonder meer. Des namiddags kwam ook het particulier schip de Erich opzetten, dat almede, bij gebrek van een ander oorlogsvaartuig, ter onzer redding was ingehuurd. Deze maatregel was allerdoelmatigst, want anders zouden wij mogelijk na verloop van verscheidene dagen eerst allen gered hebben kunnen zijn, alzoo niet veel menschen te gelijk in de sloepen konde opgenomen worden.

Aan boord van de Erich bevond zich de magistraat en fiskaal van Amboina, de heer *de Riemer*, die verzocht had mede te gaan, ten einde zoo mogelijk ons behulpzaam te zijn.

Maar te midden der blijdschap, welke elk een bezielde, had een bedroevend voorval plaats. De machinist *Mosselman*, waarvan ik hiervoren gesproken heb, was den 8sten overleden; hij werd op een stuk plank, in linnen genaaid gelegd en op eenige honderden passen onder den wind aan de golven ten prooi gegeven. Deze man had veel geleden, maar gebrek aan alles hebbende, was zijn behoud onmogelijk. Tot welke weemoedige aanmerkingen gaf deze omstandigheid, op zulk een oogenblik, en op zulk eene plaatst niet aanleiding!

Des morgens ten 7 ure van den 9den Junij werd, onder tamelijk gunstig weder, het seinschot van de Nautilus gedaan, waarop de sloepen van boord staken, in de eene bevond zich de luitenant *Vieweg*, in de andere de luitenant der marine *Motta;* de Erich zondt mede hare sloepen af.

De dames met de kinderen en de overige passagiers, liet ik het allereerst inschepen. Ik vroeg eenige menschen om mijne vrouw en mijne kinderen te dragen; allen gezamenlijk, zoo militairen als zeelieden, boden zich daartoe onmiddellijk aan. Ik gaf de voorkeur aan vier matrozen; om mijne vrouw op eenen stoel te dragen; zij had veel geleden, maar spande nu buitengewoon veel kracht in, om aan nieuwe gevaren het hoofd te bieden en over hare kinderen te waken. Deze zag zij voorafgaan, en volgde toen zelf gerust.

Aan ons drank- en vivres-magazijntje had ik eenige zeer ordelijke militairen geplaatst, om, terwijl ik mij naar de branding begaf om de eerste inscheping te bewerkstelligen, niemand zich zoude kunnen te buiten gaan in den drank.

Ik volgde mijne vrouw en kinderen; zij kwamen gelukkig aan boord; de branding was hevig, onze bonne, slechts weinige minuten later komende, kwam reeds te laat om met de eerste bezending sloepen te kunnen vertrekken, want door te lang in de branding te blijven, sloegen de sloepen om of geraakten vol water. Met groot gevaar om te zinken kwam de sloep, waarin mijne vrouw en kinderen, en eenige andere passagiers waren, aan boord; er was door de moeijelijke zee en de branding meer water in de sloep gekomen, dan er uitgeschept kon worden.

Het aan boord komen was gevaarlijk, speciaal voor mijne vrouw in haren toestand. Zij verliet de sloep niet, dan toen zij hare kinderen overgebragt zag; nu volgde zij ook, kwam gelukkig op het dek, maar viel daar, van aandoening en vermoeijenis, bewusteloos en afgemat neder. Door de hartelijke zorg en oplettendheid van den Kommandant *Muller* en zijnen Officier van Gezondheid *van der Hoeve*, kwam zij weder bij, maar ongerust over mij, hoewel ik haar gewaarschuwd had, dat ik de laatste op het rif zou blijven, ten einde de inscheping van alle schipbreukelingen te besturen, en vooral voor de zieken te doen zorgen, want elk een had zoo veel met zich zelven te doen om aan boord van de sloepen te komen, dat men aan anderen weinig dacht en zelfs gevoelloos was voor het gevaar, waarin anderen verkeerden; want zonder de herhaalde edele inspanning van den kommandant van de stoomboot, *Lammleth*, die steeds trouw aan mijne zijde verbleef, en hetgeen ik het geluk had daartoe mede zelf bij te dragen, zouden zeker eenige zieken en anderen het leven verloren hebben, want het waren de laatste 15 à 20 schreden, die het gevaarlijkst waren. Had men het geluk om in de tusschenpozingen van een paar minuten, die er verliepen, alvorens de vreesselijke golven zich met geweld tegen de rotsen opvolgden en kwamen breken, dien korten afstand te maken, en de sloep te bereiken, er in te springen of zich vast te houden, om tegen de kracht der golven wederstand te bieden, men konde zich alsdan grootendeels gered rekenen; maar had men de sloep niet bereikt, zoo sloeg men omver of men werd door het zeewater overdekt, en naauwelijks tot verhaal gekomen zijnde, kwam golfslag op golfslag den ongelukkigen teisteren, die geene hulp hebbende, eindelijk zouden hebben moeten bezwijken.

Ik vond onze bonne en meer anderen, die in dien toestand verkeerd hadden en de eerste sloepen niet hadden kunnen bereiken, zich echter bij tijds achteruit begeven hadden, waar de golfslag minder gevoelig was, en daar de terugkomst der sloepen afwachtende.

Den geheelen dag voeren de sloep heen en weder, telkens een aantal schipbreukelingen medenemende. In het midden van den dag bij hoog water moest die operatie evenwel gestaakt worden, omdat de branding toen zoo hevig was, dat de sloepen omsloegen en niet buiten de branding te brengen waren.

De zee met het vallend water eenigzins bedaarder zijnde, werd alles ingespannen om, met al de aan strand zijnde sloepen van de twee vaartuigen, de laatste schipbreukelingen over te voeren; dat getal bedroeg nog veertig. Ik verdeelde dezelve naauwkeurig met den Luitenant der marine *Vieweg*, en liet dezelve naar de verschillende standpunten der sloepen gaan; dit alles liep gelukkig af, hoewel zich daarbij verscheidene zieken en vrouwen bevonden, die herhaaldelijk beproefd hadden om aan boord van de sloepen te komen, doch telkens, om de hierboven vermelde redenen, hadden moeten terug keeren.

Wij verloren slechts een man, zijnde een javaansch matroos. Nu was het 5 ure 's avonds den 9 Junij. De brik had den ganschen dag met talent gemanoeuvreerd, om het aan boord brengen der schipbreukelingen te begunstigen; zij had er ruim 100 aan boord; de *Erich* een veertigtal. Op het rif bevond ik mij toen nog met den heer *van der Dussen*, die mij niet had willen verlaten, benevens den kommandeur *Lammleth*, den sergt.-maj. *Schwab* en twee matrozen; de laatste sloep van de *Nautilus* zou terugkeeren, om ons te halen, maar wind, zee en branding verhieven zich zoo sterk dat de vaartuigen moesten af houden.

Ook den volgenden dag, den 10 Junij, was er om even vermelde redenen nog geene mogelijkheid om eene sloep uittezetten; die van de *Nautilus* hadden buitendien te veel op de branding geleden, om nu anders dan bij stille zee gebruik te kunnen worden.

Eerst den 11 Junij, hoewel de zee nog zeer onstuimig en hoog was, eene eigenschap van de Bandasche zee, waarin wij waren; en dus ook eene hooge branding, werd echter onze redding beproefd. Door toedoen van den magistraat *de Riemer* waagde het de 2de stuurman van de *Erich* met eene sterke sloep naar ons toe te komen. De golven waren zoo hoog in vergelijking van het lagepunt, waar wij ons bevonden, dat 's morgens tegen 8 ure de sloep, met eene zware brandings golf opgenomen, eensklaps aan strand of op het rif geworpen werd. Er was niet veel tijd te verliezen, want het water was wassend. Ik vroeg hem of hij zou durven ondernemen om ons, naar de brik te brengen; hij beloofde het, zoo zijne javaansche roeijers kracht genoeg hadden, om de sloep door de branding te roeijen: zij waren 8 man. Ik zeide hun eene geldelijke belooning toe, zoo zij mij aan boord van de Nautilus bragten. Zij spanden alle hunne krachten in, en hoewel het aan boord komen hoogst moeijelijk was, werd mij en mijne bij mij zijnde lotgenooten dit gemakkelijk gemaakt door het goed manoeuvreren van de brik. Men geliefde mij met een levendige en herhaalde hoerah aan boord te verwelkomen.

Wij waren nu allen gered, maar wij hadden meest allen veel geleden. Mijne echtgenoot vooral veel, zeer veel, en hoewel allen vereenigd, zag ik voor haar de toekomst niet zonder bekommering te gemoet. Het mij toekomend saluut werd gedaan; de kommandant vroeg mijne bevelen. Ik aarzelde geen oogenblik om koers naar Amboina te doen nemen.

Had ik al een oogenblik het voornemen gehad, bij den toestand van mijne echtgenoot en na het totaal verlies van onze goederen en provisien, vooreerst weder naar Batavia terug te keeren, andere redenen noopten mij, welke ook onze positie was, mij naar mijne bestemmings-plaats onmiddellijk te begeven. Wij genoten gedurende den overtogt de hartelijkste zorg en oplettendheid aan boord; maar honderd zielen meer op eene brik, die al niet zeer groot is, maakten dat wij opgepropt waren en mijne vrouw op dien korten overtogt weder veel te lijden had.

De deelneming waarmede ons alle ingezetenen van alle standen en rangen te Amboina den 12den Junij ontvingen is niet te beschrijven, want Amboina was in verslagenheid wegens de ramp die ons getroffen had.

Onze kinderen werden met aandoening beschouwd, omhelsd en naar de rijtuigen geleid. Wij namen onzen intrek bij den assistent-resident *Kohler*. Deze hartelijke man en deszelfs echtgenoot deden al wat mogelijk was om het geleden leed te verzachten.

Den 14den des morgens aanvaardde ik het gezag. Naar ziel en ligchaam had ik veel geleden. Ik was bij die plegtigheid geroerd en werd het nog meer, toen een der aanwezigen, zijnde een onzer lotgenooten, de gewezen assistent-resident de heer *van Spreeuwenburg*, in diepe ontroering naar mij toesnelde, en mij omhelzende, tranen van innige aandoening stortte.

Den volgenden dag aanvaardde ik mede het militair bevel in de Molukkos.

Zeker zullen mij van de vreesselijke ramp, waarvan ik de bijzonderheden heb trachten te beschrijven, lange jaren de herinneringen bij blijven, maar mogen dezelve door bijkomende omstandigheden op geene grievende wijze nader worden opgewekt!

Eene aangename voldoening blijft mij intusschen overig, dat ik namelijk mijne pogingen, tot behoud van allen aangewend, met zulke gelukkige uitkomsten heb mogen bekroond zien, daar wij, bij het schipbreuk lijden en bij de weder zoo gevaarlijke inscheping, niemand dan een enkel man te betreuren hebben gehad. Zeelieden en militairen geliefden mij een blijk van erkentenis daarvoor aan te bieden. Uwe Excellentie veroorlove mij hetzelve hierbij kopielijk over te leggen; voor mij zal zulk een geschrift tot een duurzaam en vereerend aandenken strekken.

Had ik niet in afzonderlijke rapporten de vrijheid reeds genomen uwe Excellentie de namen te doen kennen van al dezulken, die in de moeijelijke omstandigheden, waarin wij ons bevonden hebben, nuttig zijn geweest, en goede diensten hebben bewezen, ik zoude het mij nu tot eenen pligt rekenen, zulks bij deze te doen, maar aan deze mijne verpligting heb ik reeds voldaan.

Ik heb, bij het sluiten van dit verhaal, alleen nog uwe Excellentie om eerbiedige verschooning te vragen, zoo ik mogelijk in te veel bijzonderheden getreden ben, en Hare aandacht alzoo te lang heb bezig gehouden; dan uwe Excellentie heeft mij altoos te veel blijken van welwillendheid gegeven en heeft gewis te veel deel genomen in het wedervaren van ruim 140 schipbreukelingen om niet te wenschen, met eenige bijzonderheden te hunnen aanzien te worden bekend gemaakt.

DE STUERS,
Luitenant-Kolonel.

Fransche Berigten.

PARIJS, den 2 Januarij.

Meermalen heeft men ondervonden, dat men bij de gisting van den wijn zeer voorzigtig moet wezen. De volgende gebeurtenis, in de gemeente Murette, bij Voiron, voorgevallen, bewijst zulks op nieuw. Den 23 October 1837, des avonds ten 6 ure, begeeft de knecht van den wijngaardenier *Civet*, zich in de wijnkuip, om de druiven te roeren. Op eens hoort de dienstmeid zuchten, en waarschuwt den Heer *Civet*, die zich in de kuip begeeft, om zijn' knecht er uit te halen. Op nieuw doet zich een gezucht hooren; de dienstmaagd snelt naar hare meesteresse, die zich ook naar de kuip begeeft, om haren man te redden. Het meisje roept nu de buren te hulp. Men brengt licht, en degene, welke zich in de kuip wilde begeven, zoude insgelijks het slagtoffer zijn geworden, zonder de tegenwoordigheid van geest van den Maire *Jourdanet*, die hem er bij de haren uittrok. Na genomen voorzorg, werden de drie personen uit de kuip gehaald, en werd alle geneeskundige hulp aangewend, om hen weder in het leven terug te brengen; doch alle moeite was te vergeefs: de drie personen waren door de gas *(gaz acide carbonique)* gestikt.

Duitsche Berigten.

Voor omtrent 6 jaren kwam de Heer *Aubert*, uit het kanton Waadland, te Lausanne terug, en terwijl hij des avonds in huis wilde gaan, ontving hij een geweerschot, waardoor hij gewond werd. Het schot kwam van een zijner buren, en de regter meende schuldig te vinden den zoon van *Berseth*, oud 20 jaren. Deze werd gearresteerd, en ofschoon hij ontkende, door de regtbank veroordeeld tot 18 maanden gevangenis. Hij onderging deze straf geduldigd, en de leeraar van het gevangenhuis stelde in hem het grootste belang. Te huis gekeerd, hervatte hij zijn arbeid op het land. Thans is zijn vader gestorven, na op zijn doodbed beleden te hebben, dat niet zijn zoon, maar hij het schot op zijn buurman had gedaan. Zijn zoon had uit liefde voor zijn vader zulks verzwegen, en diens straf ondergaan. Hij zal in zijne eer worden hersteld.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 26sten dezer, het Schip *Concordia*, Kapt. J. D. DIETZ, naar Amsterdam; lading: 515 vaten Suiker, 70 balen schoone Katoen en 18 balen Cacao.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.